

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Kaźmierczak

Po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. F.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej
w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 29 lutego 2016 r. , sygn.
akt. IX GCupr 582/14

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Powód podnosił w apelacji w przeważającej mierze zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., kwestionując poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne. Z ugruntowanej linii orzecznictwa wynika, że postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2005 r., sygn. akt IV CK 387/04, LEX nr 177263). Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby nawet w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., sygn. akt II CKN 817/00, LEX nr 56906). Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 2009 r., II PK 261/08). Skarżący podnosząc ten zarzut winien zatem wskazać na konkretne naruszenia dokonane przez sąd. Powód natomiast poprzestał w zasadzie jedynie na przedstawieniu swojej wersji okoliczności faktycznych w sprawie nie wskazując, jakie zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego miałyby naruszyć Sąd pierwszej instancji.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, podzielić należy stanowisko powoda, co do tego, że w oparciu o przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe uzasadniony był wniosek, iż pozwany sprzedał powodowi owies niewłaściwej jakości, bowiem zawierający żywe szkodniki. Powyższe wynikało zarówno z zeznań świadków, przesłuchania powoda, jak również protokołu odrzucenia dostawy (k. 10), na którym widniała rejestracja pojazdu odbierającego towar. Bezsporne było przy tym, że zwrócony owies był zanieczyszczony.

Linia obrony pozwanego co do tego, że na pojeździe dostarczonym przez pozwanego mogły być szkodniki wcześniej okazała się natomiast całkowicie nieskuteczna, gdyż zgodnie z § 6 ust. 4 Polskich Ogólnych Warunków nr I w Handlu Z., Oleistymi i Surowcami do Produkcji P. (dalej (...)), stanowiącymi integralną część umowy, to na sprzedającym ciążył ciężar obowiązku sprawdzenia podstawionych samochodów przed ich załadunkiem i potwierdzenia zdolności do załadunku. Za szkody wynikające z niedopełnienia tego obowiązku odpowiada sprzedający i jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania dla kupującego.

W ocenie Sądu Okręgowego powodowi udało się nadto wykazać, że złożył pozwanemu oświadczenie o odrzuceniu części towaru, przekazując drogą email protokół (...) sp. z o.o. Powód w żaden sposób nie wykazał natomiast, że złożył pisemną reklamację, co do towaru odrzuconego przez Czeskiego odbiorcę, powyższa okoliczność nie została ostatecznie potwierdzona przez świadka A. C.. Niemniej jednak z § 26 (...), zobowiązującego kupującego do złożenia pisemnej reklamacji, nie wynika, że niedochowanie tego wymogu powoduje wygaśnięcia uprawnienia do odrzucenia towaru. Obowiązek zachowania formy pisemnej przy składaniu reklamacji zgodnie z § 36 (...) nie zostało również zastrzeżony pod rygorem nieważności, stąd należało uznać, że została zastrzeżona stosownie do art. 74 §1 k.c. jedynie dla celów dowodowych. Przy czym zastrzeżenie formy pisemnej ad probationem, wyłączone jest w przypadku stosunków między przedsiębiorcami na mocy art. 74 § 3 k.c. Skoro bezsporne było zatem, że strona powodowa odrzuciła przedmiotowe zboże, zgłaszając to pozwanemu telefonicznie, a następnie zwracając owies bezpośrednio rolnikowi, od którego to zboże pobrali, uznać należało że skutecznie została odrzucona przedmiotowa dostawa.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadnicze znaczenie miało, że stronie powodowej nie udało się jednak wykazać, że zawarła z pozwanym umowę przewozu, jako że nie zostały ustalone przez strony essentialia negotii umowy przewozu, tj. wysokość wynagrodzenia, a stosownie do art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Świadek J. B. zeznała wprawdzie, że pozwany zgodził się na obciążenie go kosztem transportu, jednakże ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób ustalić na jaką kwotę wynagrodzenia za przewóz towaru od odbiorcy do magazynu pozwanego umówiły się strony. Wbrew twierdzeniom powoda podniesionymi w apelacji, również on, będąc przesłuchiwanym w charakterze strony, nie potwierdził, że strony umówiły się na cenę wykonania przewozu, a jedynie oświadczył, że logicznym jest, że jeśli towar wyjechał od klienta i wrócił, to klient powinien ponieść koszty transportu. Wg jego wiedzy pozwany miał tego świadomość. W konsekwencji powyższego, wobec faktu, że pozwany konsekwentnie zaprzeczał w procesie, iż zawierał z powodem przedmiotową umowę transportową, to na powodzie, stosownie do art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciążył ciężar dowodu wykazania, że do takiej umowy skutecznie doszło. Tymczasem jak wskazano powyżej ani przesłuchani w sprawie świadkowi, ani powód nie potwierdzili, że strony ustaliły wysokość wynagrodzenia, która to stanowiła essentialia negotii umowy przewozu. Na potwierdzenie powyższej okoliczności powód nie przedstawił również żadnego dokumentu lub chociażby wiadomości email.

Uwzględniając zatem powyższe rozważania stronie powodowej nie udało się wykazać przez Sąd I instancji naruszeń prawa procesowego, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a stosownie do art. 505⁹ § 1¹ pkt. 2 k.p.c. tylko na takich zarzutach naruszenia prawa procesowego można oprzeć apelację.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób zgodzić się ze skarżącym, także co do tego, że Sąd Rejonowy naruszył art. 471 k.c. w zw. z art. 354 k.c. w zw. z art. 353 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. uznając, że powód nie wykazał roszczenia odszkodowawczego. Jakkolwiek zgodzić się należy z powodem, że wbrew ustaleniom Sądu I instancji pozwany nienależycie wykonał umowę, nie może ulegać wątpliwości, że powód nie wykazał wysokości poniesionej przez siebie szkody. Powód na powyższą okoliczność przedłożył jedynie notę obciążeniową zatytułowaną faktura VAT FS (...), nie

wykazał jednak w jakiej wysokości w rzeczywistości poniósł szkodę, tj. jaki poniósł koszt wykonania przewozu towaru przez przewoźnika, nie wniósł bowiem o przeprowadzenie na tę okoliczność żadnego dowodu. Również świadek J. B. nie umiała powiedzieć, jaki powód poniósł rzeczywiście koszt przewozu – a i sam powód nie pamiętał, czy towar był dostarczany jego środkiem transportu, czy przy wykorzystaniu usług obcych. W konsekwencji powyższego powód nie wykazał, że zostały spełnione kumulatywnie wszystkie przesłanki, wynikające z art. 471 k.c., a tym samym roszczenie odszkodowawcze nie zostało wykazane.

Mając powyższe na względzie, wobec faktu, że podniesione przez powoda zarzuty, co do naruszenia prawa procesowego, jakkolwiek w dużej mierze trafne, nie miały jednak wpływu na wynik sprawy, a podniesione zarzuty prawa materialnego okazały się bezzasadne, apelacja na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 108 §1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), obciążając nimi w całości stronę powodową, jako przegrywającą spór w instancji.

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak